

„Gryden“ — du veed. Fritjof havde faaet solgt et Billede og gav i den Anledning Champagne til en hel Masse tilfældigt sammenskrabede Mennesker. Han havde i Forvejen turet om i Byen et helt Døgn, og da det var bleven ud paa Natten, turde Værten ikke servere mere. Saa fik Fritjof helt Bersærkegang. Jeg glemmer aldrig det komiske Syn! Han tog et Greb ned i Bukselommen og hev en hel Haandfuld Guldpenge ud over Lokalet. Der blev selvfølgelig stor Bestyrtelse, Pengene blev samlet op igen, og vi fik ham endelig bragt hjem. Men nu kommer det mærkelige. Af Værten fik jeg siden at vide, at han den næste Formiddag var kommen igen — meget nøgtern — og havde i Fortrolighed spurgt ham, om man ikke ved Morgenrengøringen havde fundet et Tyvekronestykke. Han savnede nemlig nogle af sine Penge; og han havde lagt Mærke til, dengang han kastede Guldstykkerne om sig, at et af dem var rullet ind under en Spyttbakke, — og der fandt man det ogsaa ganske rigtigt. Med andre Ord: skønt han tilsyneladende var ganske fra Sans og Samling og handlede i fuldkommen Vildelse, havde han under al sin Turen ført nøje Regnskab og haft et Øje paa hver Finger. — Hvad siger du til det? Ja — dersom det hele havde været Komadiespil; men det var det absolut ikke. Det er, som om der er en halv Snes forskellige Personer i ham, der lever hver sit ganske selvstændige Liv. Men det er maaske i mere og mindre Grad Tilfældet med alle Mennesker . . . i hvert Fald mellem os Nordboere.“

Jakobe vilde ikke svare herpaa. Hun havde allerede under Pers Ophold i Berlin været lidt ilde tilmode ved hans tydelige Optagethed af Fritjof, der i hendes Øjne baade var en Nar og